

Για μια ανήσυχη ησυχία . . . !

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Ομότιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών Ιωάννης Κορναράκης](#)

Αν θα μπορούσε κανείς να διεισδύσει πραγματικά στον πυρήνα της υπαρξιακής αγωνίας του ανθρώπου, που γεννάται από τον πόθο για ενότητα, θα ανακάλυπτε ακριβώς ότι ο πόθος αυτός προδίδει την ψυχική δίψα του ανθρώπου για ησυχία. Είναι γεγονός ότι ο διασπασμένος και διχασμένος εσωτερικά άνθρωπος, εκείνος τουλάχιστον που βιώνει την ανάγκη για ενότητα σαν μια βασική επιδίωξη της ζωής, στο βάθος της εσώτερης ψυχικής υποστάσεώς του λαχταρά την ησυχία. Εξάλλου, εάν ένας διαταραγμένος από εσωτερικές συγκρούσεις και διασπάσεις άνθρωπος κατέληγε στην ψυχική του συγκρότηση και ενοποίηση, το πρώτο αγαθό που θα γευόταν θάταν ασφαλώς η πνευματική ησυχία, σαν έκφραση της αρμονίας των ψυχικών του καταστάσεων και περιεχομένων. Γι' αυτό το λόγο το ασκητικό βίωμα, η νηπτική πατερική έρημος, θα πρότεινε, σ' αυτόν που διψά την ενότητα και τον πόθο του απολύτου, να βιώσει στο ψυχικό χώρο της μοναξιάς την ασκητική ησυχία και την «αναχώρηση» από τα πράγματα του κόσμου. Κι' εδώ βέβαια θα αντιμετώπιζε κανείς μια «παράλογη» ίσως πραγματικότητα, μια ιδιάζουσα κατάσταση ησυχίας και ψυχικής μοναξιάς. [Διαβάστε τη συνέχεια του άρθρου »](#)